

der til højstbeskattede Vælgere i København og Købstæderne, vil han ikke gøre de kvindelige Vælgere til selvskrevne Vælgere. Han har altsaa gjort en Undtagelse af politiske Grunde, som han selv sagde, idet han ikke vilde give de største Godsbesiddere to Stemmer i det selvskrevne Vælgerkorps. Han er altsaa inde paa Undtagelsen og ser Faren; jeg drager Konsekvensen videre og siger, at der ogsaa i at give ugifte Kvinder og Enker selvskreven Valgret er en demokratisk Fare.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om de kongevalgte gav den højtærede Konseilspræsident et Svar, som jeg meget maa beklage. Han sagde, at han ikke vilde lade sig aftvinge noget Svar paa, hvilket Raad han vilde give Kongemagten om de kongevalgtes Opløselighed. Men hvad vil nu det føre til? Naar Konseilspræsidenten har indtaget det Standpunkt her, antager jeg, han vil tage det Standpunkt ogsaa i Landstinget. Jeg antager ikke, det er et Standpunkt for os alene, men at det er et Standpunkt for Landstinget ogsaa. Erindrer den højtærede Konseilspræsident da aldeles ikke, hvorledes det gik, da en af hans Forgængere som Konseilspræsident ikke vilde besvare Spørgsmaalet om de kongevalgtes Opløselighed, at det frikonservative Parti, Regeringsflertallets nærmeste Venner, sagde, at saa vilde de ikke stemme for nogen Grundlovsændring, og saa forkastede de Grundlovsændringen af den Grund. Naar Konseilspræsidenten stiller sig paa det Standpunkt, at han ikke vil tilkendegive, hvorledes han vil stille sig til de kongevalgtes Opløselighed, lægger han med det samme en Hindring i Vejen for det Forslags Gennemførelse, vi her drøftte, medmindre Konseilspræsidenten skulde have faaet Vished for, at de Frikonservative nu ville stille sig anderledes, eller han skulde sidde inde med Midler til at besejre den Modstand, der da var. Det er imidlertid ikke mere end et Par Aar siden, og to Aar igennem have de Frikonservative hævdet dette Standpunkt. Jeg skulde tro, de staa paa det endnu.

Om et fjerde Spørgsmaal i disse Forslag, nemlig at stryge den lille Bestemmelse, hvorved Enmandskredsene fastholdes, har jeg udtalt mig i mit første Foredrag. Jeg synes, at baade Konseilspræsidentens Svar, og hvad der er foregaaet ved, at forskellige Medlemmer af Regeringsflertallet have taget Ordet i denne Sag, vise, at nogen Lyst til at stryge denne Bestemmelse er der egentlig ikke.

Men jeg vender da tilbage til, hvad jeg sagde: Det forekommer mig, at der er ikke givet nogen Grund for at gaa til denne større, men begrænsede Grundlovsændring, som ikke er en Ændring af Folketingsvalgretten, men som er en fuldkommen Forandring af Rigsdagsvalgretten undtagen paa Spørgsmaalet om privilegeret Valgret eller ikke-privilegeret Valgret. Den eneste Grund, som kunde findes i Konseilspræsidentens Tale, var hans svage Antydning af, at egentlig var alt godt, og Venstre havde heller ikke synderlig stærkt krævet en Forandring. Saa stærk som i det Møde i Aarup, hvortil min Partifælle, det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik), sigtede, var Antydningen deraf ikke, det var væsentlig indirekte, den højtærede Konseilspræsident udtalte sig, men han sagde, at i Kamptiden kæmpede Venstre ikke for en ny Forfatning. Nej, det er meget rigtigt, men Venstre vilde ogsaa have handlet saare uforstandigt, hvis det paa et Tidspunkt, da man vilde berøve det den forfatningsmæssige Grund, hvorpaa det stod, ikke havde værget dette Grundlag, det stod paa, men havde strakt sin Haand ud efter en ny og bedre Forfatning. Dernæst tyede den højtærede Konseilspræsident til Hørup. Den Gang, den højtærede Konseilspræsident nævnede Hørups Navn, tænkte jeg: Mon det skulde være en anden Udtalelse end denne Udtalelse af Hørup, som vi nu have hørt utallige Gange, som den højtærede Konseilspræsident havde fundet frem? Men det viste sig at være den samme. Den højtærede Konseilspræsident er jo politisk talt en lidt magelig Natur: han tager, hvad der ligger lige for; han tager det, som nu har været benyttet paa alle Landets Møder. Det er højst pudsig, at denne Hørup'ske Sætning, som udtrykker Tilfredsstillelse ved et vundet Resultat, er bleven den mest citerede Sætning af Hørup. Ja, det vidner om det nuværende Flertals og den højtærede Konseilspræsidents Lyst til Stilstand. Der findes utallige Udtalelser af Hørup til Fordel for Bevægelse, men alligevel er den her nævnte Sætning bleven den mest citerede, den eneste Sætning, som fastslaar et vundet Resultat.

Denne Sætning af Hørup er en Sætning, som jeg tror, alle i vort Parti fuldt ud underskrive. Ved alle Lejligheder, hvor man politisk, historisk har drøftet, hvad det var, der skete i 1901 — og det hvad enten denne Drøftelse har fundet Sted før eller efter Brudet mellem Reformvenstre og os —, har jeg underskrevet